

derved et saadant Tillæg til deres Pension, at det samlede Beløb meget stærkt nærmer sig til den højeste Lønning indenfor vedkommende Klasse, saa i den Henseende kan det vel alt i alt siges, at der ikke er en saadan Forskel, at det for disse Officerers Vedkommende skulde begrunde en Særstilling overfor Skattemyndighederne.

Endelig maa jeg rette nogle faa Ord til det ærede Medlem, der nu sidst havde Ordet (Rambusch). Det ærede Medlem klagede over den Maade, hvorpaa jeg havde stillet mig overfor Omtalen af Søofficererne forleden i det andet Ting. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men kun sige, at den fornødne Afstandtagen derfra fandt Sted fra den højtærede Trafikministers Side, umiddelbart efter at Ytringerne var faldet. Det var Trafikministeriets Budget, der behandledes, og det var derfor naturligt og rimeligt for mig at lade Trafikministeren tage Afstand fra de paagældende Ytringer, hvilket jeg ogsaa fandt rigtigt, at han gjorde. Jeg har senere haft Lejlighed til overfor et Blad at udtale min Opfattelse af dette Spørgsmaal og behøver vist ikke nu at vende tilbage dertil.

Det ærede Medlem understregede dernæst igen, at jeg skulde paadrage mig et særligt Ansvar ved min Holdning i denne Sag, idet det var et Attentat paa vedkommende Embedsmænds Ret, der her foregik. Jeg kan aldeles ikke give det ærede Medlem Ret heri. Det forekommer mig, at det, der her foregaar, er at indføre en retfærdig Skatteordning ogsaa for disse Embedsmænds Vedkommende, og dette er ikke noget Attentat paa deres Ret. Lovgivningsmyndighederne har fuld Adkomst og Ret til at forandre Lønningerne for alle den danske Stats Embedsmænd. Det sker sjældent i nedadgaaende Retning, men det kan dog ogsaa i adskillige Tilfælde ske, man kan f. Eks. omsætte Sportlær til fast Lønning, man kan hæve Tantiømer, som har været ydet visse Embedsmænd, uden at man derved paa nogen Maade gør Attentat paa nogens Rettigheder; det er en Myndighed, som Lovgivningsmagten til enhver Tid sidder inde med. Det ærede Medlem læste op for mig nogle Paragraffer af Straffelov for Krigsmagten. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem virkelig selv for Alvor tror, at disse Paragraffer kan gøres gældende her, i hvert Fald kan jeg for min Del sige, at jeg tror oprigtig talt ikke, det ærede Medlem skal tænke sig den Mulighed, at han

i nogen Maade kan forskrække mig ved at læse disse eller andre tilsvarende Paragraffer op. Det forekommer mig ikke, at de blot i fjerneste Maade vedkommer denne Sag, og hvis de Lovgivere, der i sin Tid vedtog den paagældende Lov, havde tænkt sig, at man i Fremtiden kunde finde paa i Henhold til denne Straffelov at anklage Rigsdag og Regering, fordi de forandrede Lønningssatserne for de militære, vilde de vist være blevet ganske overordentlig forbavsede. Det ærede Medlem kan derfor ikke skræmme mig til en særlig Forhandlingsvillighed ved Hjælp af disse Paragraffer. Noget andet er, at selve Spørgsmalets nærmere Ordning skal jeg være fuldt ud rede til at forhandle med det kommende Udvalg om.

Rambusch: Naar den højtærede Minister stadig væk saa stærkt understreger, at der ikke sker noget Angreb paa de paagældendes Ret, synes jeg, at dette Træk her at ville nedsætte deres Indtægter, berøve dem en Del af deres Indtægter, virkelig staar i Modsetning til, hvad der er sket paa et andet Omraade. Naar den højtærede Minister saa gerne vil sammenligne militære Personer med andre, har det sin Interesse at se, at de 4 Civiletater, som kun et Aar tidligere, i 1908, fik Lønningforbedringer, allerede har indgivet Andragende om paa Grund af dyrere Tider atter at faa deres Lønninger forhøjet, og hvis ellers Omtalen i Aviserne er paalidelig — man maa jo altid tage Forbehold i denne Henseende —, har de faaet et ret imødekommende Svar af den højtærede Finansminister. Samtidig med, at man finder det rimeligt, at andre Embedsmænd skal have deres Lønninger forhøjet, finder man det altsaa rimeligt og rigtigt, at de militære skal have deres nedsat, thi det er jo det reelle Udbytte af Sagen. I øvrigt er det ikke lykkedes den højtærede Forsvarsminister at afkræfte min Paavisning af det uberettigede i, at han har handlet mod de førnævnte Bestemmelser.

Oluf Jensen: Maa jeg takke den højtærede Forsvarsminister for hans sidste Udtalelser, som jo staar i Strid med hans Stilling i Folketinget, idet den højtærede Forsvarsminister nu er villig til at forhandle. Efter den Betænkning, der blev afgivet i Folketinget, saa det ud, som om Ministeren var fuldstændig uvillig til en Forhandling, idet det udtales i Mindretallets Indstilling, at „da Forsvarsministe-